

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כתוצאה ממלחמה של ב' אומות בינם לבין עצמם, "שביו" ד"אויבד", נעשה אצל בנ"י ("לא עשיתי אלא בשבילכם") זמן הגאולה:

ראה ע' 13

עש"ק פ' כי תצא, ח' אלוף
ה' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תבו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

החתן הת' הרב מרדכי מנחם שיחי'
והכלה מרת דבורה לאה תחי'

כהן

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ
ביום ה', אדר"ח אלול, ה' תהא שנת סגולות בכל

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' חיים יצחק וזוגתו מרת רות שיחיו כהן
הרה"ת ר' יהודה משה וזוגתו מרת צפורה שיחיו קלאפמאן

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

המשך הפענוח: (א) מעלתו דהאדם;

ש(לפני התחלת המלחמה) אפשרי מצב ש"אויבך" לוקח שבי (גם דבר של ישראל); למעלה מאויבך (הן מצד המציאות של העובד . . כנ"ל), ועוד ועיקר - שבכ"ז "ונתנו; היינו, שגם הדברים שנפלו בשבי' . . שלא חטא מעולם, כ"א כיתרון האור מן החושך;

ב"ה

3 דבר מלכות

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף / משיחת יו"ד אלול ה'תנש"א

9 זמן הגאולה

לצאת ולכבוש את העולם / פרשת השבוע באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

כתוצאה ממלחמה של ב' אומות נעשה אצל בני" זמן הגאולה / לקט קצר בעניני גאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"על אויבך" / ב' צילומים נדירים מהגהת הרבי על שיחת ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט

כלומר: לפני התחלת העבודה - התוקף הוא במציאות התחתון, דכיון שמציאותו היא מצד נמנע הנמנעות" היא מציאות תקיפה. אבל כשהאדם ^{לפני} ~~מתחיל~~ בעבודת המלחמה - אזי "ניטל" ממנו הכח לנגדי, ובכחו של האדם לנצחו ולהפכו לקדושה, מצד שני ענינים: (א) מעלתו העצמית, "חלק אלקה ממעל ממש", "ישראל וקב"ה כולא חר". שלכן, אין להמגד ערך ושייכות אליו כלל, (ב) גם לאחר שירד למסה למקום שיש מציאות של מגד - הרי הכוונה דבריא המגד אינה אלא כדי שהאדם ינצחו, כנ"ל.

ג. ובי קצוות אלו (תוקף מציאותו של המגד, והכח ד"ישראל להפכו לקדושה) מודגשים בהתחלת הפרשה - "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושביית שבי":

מחד גיסא - ~~צריך יהיה לזנות שיש מציאות של "אויבך"~~, מציאות שנבראת ע"י הקב"ה, יש צורך ב"מלחמה" כדי לנצח המציאות ד"אויבך", ולא עוד, אלא, ש(לפני התחלת המלחמה) ^{צ"ע} מצב ש"אויבך" לוקח ^{מכ"ז} (כנ"ל) ^{של ישראל} ונעשה "שבי".

ולאידך גיסא - ~~צריך לזנות שיש מציאות של "אויבך"~~ (התחלת העבודה), היא מיד ומלכתחילה באופן ד"על אויבך", למעלה מאויבך (הן מצד ^{לפני} ~~עצמו~~ מציאותו לפני ש"צא" לירד למטה, והן מצד כוונת הכריאה ד"אויבך", כנ"ל), ועוד ועיקר - ^{לפני} ~~לפני~~ "ונתנו ה' אלקיך בידך".

ועד ש"ושבית שבי", היינו, שגם הענינים שנפלו בשבי ביד "אויבך" חוזרים ומתהפכים לקדושה, כי, גם הכוונה ד"שבי" אינה אלא כדי שעי"ז ניתוסף עילוי גדול עוד יותר - ע"ד העילוי ד"הזנות נעשו לו כזכיות", סוג מן ה"זכיות" שאינו ש"אצל צדיק (ובינתי) שלא חטא מעולם", כיתרון האור מן החושך, ולכן, גם לאחר שמתהפך לקדושה היא נקרא "שבי", כיון שניכר בו התוקף ולע"ז (כפי שנתהפך לקדושה)- שהוא באופן נעלה יותר מתוקף הקדושה מצד

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718) סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04) דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

"על אויבך"

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו ב' צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט (כקביעות ש. ז. נדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 676 ואילך)

להלן פענוח ההוספות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בתי"ק (באו בהדגשה):

צילום א': שהתהוותו של המנגד היא מצד המהווה אותו "נמנע הנמנעות";
שהאדם ע"י עבודתו ינצחו ויהפך אותו לקדושה ועי"ז;
צילום ב': אבל כשהאדם כבר התחיל בעבודת המלחמה;

ה. ומה מוכן גם כנוגע לעבודתם של ישראל בעשיית הדירה:
לו יודי כהתנהגים:

כחן שיש מציאות של "תחתון" .. שהוא מלא קליפת וסי"א שהן נגד ה' ממש", מנגד אמיתי, ולא עוד, אלא, שהתהוותו של המנגד היא מצד "נמנע הנמנעות", שמהו מוכן גדול התוקף שכמציאות המנגד – הרי, עבודתם של ישראל אינה רק באופן של גילוי ההעלם, היינו, שע"י העבודה דתומ"צ מגלים את הטוב שבעוה"ז, ועי"ז נעשה דירה לו ית', אלא עבודתם היא באופן של חידוש, שע"י עבודתם ופעולתם "אתכפיא סי"א ואתהפך חשוכא לנהורא", שמציאות ה"תחתון" .. נגד ה' ממש" מהפכת ונעשית דירה לו ית'.

ומובן, שכדי להתגבר על מציאות ד"תחתון" .. נגד ה' ממש" ולפעול בו חידוש לעשות דירה לו ית', יש צורך בכחות נעלים ביותר. והכח לזה ניתן לישראל – כי, "ישראל וקב"ה כולא חד", היינו, שנשיי מורשים במהותו ועצמותו ית', ולכן יש בהם כח העצמות לתדוש דבר, להפוך את מציאות התחתון ולעשות דירה לו ית'.

ויש לומר, שכיון שהכוונה דבריא התחתון המנגד היא כדי שהאדם ע"י עבודתו ינצחו והפכו לקדושה, ועי"ז תהיי עלי בהאדם העובד – הרי, גם מצד ענינו של התחתון יש עילוי ותוקף כמציאותו של האדם העובד (ישראל) לגבי מציאותו הוא (התחתון). אלא, ענין זה מתגלה רק לאחר שהאדם מתחיל בעבודת המלחמה.

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף

נשיא דורנו אמר וחזר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא". . במילא ישנם תיכף ומיד כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינו" • ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונונו רינה" •

משיחת יום ג' פ' כי-תצא, יו"ד אלול ה'תנש"א – בלתי מוגה

לתורה, שהרי הפירוש הפשוט ד"אויפרופעניש" הוא שקורין אותו לעלות לתורה. ובפרט לפי מנהגו שכל אחד שעולה לתורה מברך לפני' ולאחרי' (דלא כפי שנהגו בזמנים שלפנ"ז שהיו מברכים ברכה אחת קודם כל שבעה הקרואים, וברכה אחת לאחרי כל שבעה הקרואים)², והיינו, שה"אויפרופעניש" של החתן לעלות לתורה היא בתוספת ברכה והמשכה³, שע"ז נעשית על"י גדולה עוד יותר.

ועל"י זו היא גם אצל אלה שגם בלאו הכי

א. רגיל לקשר כל ענין עם נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

והדגשה מיוחדת בזה בימים אלה - כיון שבימים הבאים בשבוע זה חל יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹.

וענין זה מתחיל כבר ביום הש"ק שלפנ"ז, שנקראת "שבת אויפרופעניש", אשר שם זה כולל כו"כ פירושים, אבל בודאי גם הפירוש הכי פשוט, שביום הש"ק זה נעשית על"י אצל החתן עי"ז שקוראים אותו ("מ'רופט אים אויף") לעלות והוא עולה מלמטה למעלה,

ובפרט שעל"י זו קשורה עם הקריאה

(1) ביום י"ג אלול (המור").

(2) מגילה כא, סע"ב.

(3) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.

כתוצאה ממלחמה של ב' אומות נעשה אצל בני זמן הגאולה

"מלך פרס מתגרה במלך ערבי כו' ואמר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם הגיע זמן גאולתכם" – ע"ד ובדוגמת מ"ש בפרשת השבוע "ושבית שביו גו' ולקחת לך לאשה", שכתוצאה ממלחמה של ב' אומות בינם לבין עצמם, "שביו" ד"אויבך", נעשה אצל בני (לא עשיתי אלא בשבילכם) זמן הגאולה, "ושבית שביו גו' ולקחת לך לאשה", שרומז על הנישואין דהקב"ה עם כנס"י. (משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א – מוגה, השרה 93)

הרי ידע בנפשי' שמשיח הפרטי שבנפשו עדיין לא בא!...

. . בחודש אלול, כאשר המלך נמצא בשדה, ומקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם, כלומר: הקב"ה יודע אמנם שהוא נמצא ב"שדה" ובלבושי שדה, – שהרי למרות שלובש "זיידענע זופיצע", ועושה מה ש"חסיד", "תמים" ו"תמים שבתמימים" צריך לעשות, מ"מ, לפי ערך המעמד ומצב שדורשים ממנו, נמצא הוא ב"שדה"! וראי' לדבר – שמשיח צדקנו עדיין לא בא, ואילו היתה הנהגתו כדבעי לי' למיעבד, הי' זוכה להיות אותו "צדיק אחד" שע"י עבודתו בא משיח צדקנו, כד"איתא בתיקונים שאפילו אם הי' צדיק אחד חוזר בתשובה שלימה בדורו הי' בא משיח"! בנוגע לאחרים – יכול לעשות חשבונות כו', אבל בנוגע לעצמו, הרי ידע בנפשי' שמשיח הפרטי שבנפשו עדיין לא בא!... ואעפ"כ, יוצא הקב"ה ל"שדה" ומקבל את פניו בסבר פנים יפות, ומראה לו פנים שוחקות... (משיחת ש"פ כי-תבוא, ח"י אלול ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

"מורה הנבוכים"

. . וכאמור, כבר עומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") מאז שלמדו בשנה שעברה הלכות אלו "בלשון ברורה ודרך קצרה" בספרו של הרמב"ם, "מורה הנבוכים" – כל בני"ש "נבוכים" בגלות, מבלי להבין איך יתכן שלאחר ש"כלו כל הקיצין" נמצאים עדיין בגלות!... והתירוץ היחיד, הטוב ביותר, הוא – שתיכף ומיד "מראה באצבעו ואומר זה", הנה בא משיח צדקנו! (משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

החייב והטוב גם אצל בן יחיד, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

ג. וכמו כן בנוגע להשייכות של נשיא הדור עם אנשי דורו – שגם ענין זה מודגש במיוחד אצל נשיא דורנו, החל מהרמז בשמו:

שמו של נשיא דורנו הוא כפול – ב' שמות. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל – "יוסף", מלשון הוספה, שבה נכללת הוספה בלי הגבלות.

ובפרטיות יותר:

השם "יוסף" – שמתחיל מיוסף⁸ – (שנקרא⁹ בשם) הצדיק¹⁰, ונמשך לכל אלה הנקראים בשם זה – אע"פ שנקרא כן ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר"¹¹, לשון יחיד, וכפי שאכן הי' בפועל שרחל ילדה אחריו רק בן אחד, מ"מ, השם "יוסף" סתם, מורה על הוספה בלי הגבלות, ובמילא, הרי זה כולל את כל בני¹².

וענין זה מודגש יותר בכך שכל עם ישראל עד סוף כל הדורות נקרא על שם יוסף –

8) אע"פ שדבר הרגיל הוא ע"פ מנהג ישראל שקורין הילד ע"ש זקנו, וכפי שנהגו במשפחת בית הרב בנוגע לכמה שמות. – ולהעיר, שדוקא ביחס לבניו של הצמח-צדק, הרי השם "שמואל" שניתן לבנו וממלא מקומו של הצ"צ, הי' קשור עם מישהו שלא היתה לו כל שייכות לשלשלת נשיאי הדורות, כידוע הסיפור בזה (ראה ספר התולדות אדמור"ר מהר"ש (קה"ת תש"ז) ע' 7).

9) ראה זח"א נט, ב ובנצוצי זהר שם אות ד'.

10) אע"פ שכל השבטים – "שבטי י-ה" (תהלים קכב, ד) – "כולם צדיקים", כפי שלמדים ממש"ו "ויהיו בני יעקב שנים עשר" (וישלח לה, כב ובפרש"י), ו"כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה" (שבת נה, ב).

11) ויצא ל, כד.

12) ועד"ז מצינו בנוגע לרחל – "רחל מבכה על בני" (ירמ' לא, יד), לשון רבים, שקאי על כל בני (ראה מפרשים עה"פ. פס"ר פ"ג. ב"ד פפ"ב, יו"ד. פרש"י ויחי מח, ז).

היו "למעלה", כיון שב"מעלה" גופא ישנן כו"כ דרגות, עד לדרגות אין-סוף, ולכן, גם אצלם נעשית עי"ז עלי' לדרגא נעלית יותר, ואדרבה – ביתר שאת וביתר עוז.

והרי כל הענינים של נשיא הדור (ובנדו"ד, יום הנישואין, החל מה"אויפרופעניש" שבשבת שלפנ"ז) שייכים לכאו"א מבני הדור, שהרי "הנשיא הוא הכל"⁴ וכמ"ש הרמב"ם בהלכות מלכים⁵ שלבו של המלך "הוא לב כל קהל ישראל", וטעם הדבר – לפי שענינו של נשיא ומלך הוא "אשר יוציאם ואשר יביאם"⁶, שבו תלוי' החיות והקיום של כל העם, שהרי מחובתו של הנשיא והמלך לספק לכל אנשי מדינתו את מזונותיהם וכל הדרוש להם, לפי הישג יד המלך, כיון שזהו העם והדור שלו.

ב. ויש להוסיף שענינו של נשיא הדור ושייכותו לכל הדור – מודגשים במיוחד אצל נשיא דורנו:

לכל לראש – בנוגע לעצם ענין הנשיאות, שלהיותו בן יחיד, מתבטלת האפשרות לענינים של ספקות וכו', ונפק"מ לדינא בנוגע למלך בישראל ש"אין מושחין מלך בן מלך, ואם תאמר מפני מה משחו את שלמה מפני מחלוקתו של אדוני' כו' ואת יהואחז מפני יהויקים כו"⁷ – שכל זה שייך רק כאשר ישנם כמה בנים וישנו ענין של ספק כו', משא"כ כאשר ישנו רק בן יחיד.

ומובן, שעניני המשיחה למעליותא קיימים גם אצל בן יחיד שאצלו לא צריך לשלול ענין של מחלוקת, שכן, כאשר שלילת המחלוקת היא ע"י דבר חיובי וטוב (משיחה), נשאר

4) פרש"י שוחקת כא, כא.

5) פ"ג ה"ו.

6) פינחס כז, יז.

7) הוריות יא, ב. וראה כריתות ה, ב.

ב. אמנם, עפ"י מתעוררת השאלה לאיך גיסא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא לאחר הכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו לאינו-יהודי... ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה - בפשטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בני"ש נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא"⁸, הרי מובן, שמצד גודל צער הגלות לא שייך שמחה בטהרתה.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

אדרבה - ינסו ויוכחו!!!

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות - הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש - נותנים כחות מיוחדים⁹ שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור - ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו¹⁰, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר - שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובודאי שעיי"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין"¹¹,

ואדרבה - ינסו ויוכחו!!!

(משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח - מוגה*)

8) זח"ג ד. ב. טו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה ט, א. ספרי ס"פ מסעי.

ושמחו בשמחת גאולה!

11) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

9) נוסף לכך שמנצלים ה"חוצפא יסג"י שבעקבות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.

10) להעיר גם שהתחלת ה"קול קורא" הרביעי דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (אלול תש"ב) הוא: שישו

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן נפטר ליל שמע"צ ושמחת ה'תשס"ב יחד' שתיכף ומיד יקיים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

כמ"ש¹³ "נוהג כצאן יוסף", "כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם בימי הרעב"¹⁴, היינו, שיוסף נתן את המזון (אכילה ושתיה) שעל ידו ה' הקיום בגשמיות של כל בני יעקב, נשי יעקב, וגם יעקב בעצמו¹⁵, שכאשר "ויחי יעקב בארץ מצרים"¹⁶, עיקר חייו¹⁷, ה' נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף, ועד כדי כך, ש"יתחזק ישראל וישב על המטה"¹⁸, כמ"ש רש"י (בפשוטו של מקרא) "אמר... מלך הוא"¹⁹, אחלק לו כבוד", וכאמור, שענינו של המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

וזהו גם ענינו של כל נשיא ישראל שדואג לכל צרכי בני דורו, כמודגש גם בעבודתו של הכהן גדול ביום הכיפורים, "אחת בשנה"²⁰, שהי' מתפלל²¹ עבור כאו"א מישראל וכלל ישראל שתהי' להם - על סדר האל"ף בי"ת - שנת אורה, שנת ברכה, שנת גאולה, שנת דיעה, שנת הוד והדר, שנת ועד טוב, שנת זכויות גדולות, שנת חסד ורחמים, ושנת חיים ארוכים, שנת טובות גדולות, שנת יעוד טוב,

13) תהלים פ, ב.

14) פרש"י עה"פ.

15) כולל גם כפי שנקרא בשם "ישראל".

16) ר"פ ויחי.

17) ראה "היום יום" חי טבת. לקו"ש ח"י ע' 160 ואילך. ושי"נ.

18) ויחי מח, ב.

19) דאף שהי' רק "משנה למלך" - הי' זה באופן יוצא מן הכלל, ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (מקץ מא, מד), ועד שגם פרעה הי' זקוק ליוסף - בנוגע לשבועה הידועה (ראה סוטה לו, סע"ב. תובא בפרש"י ויחי ג, ו). שמצד זה היתה ליוסף שליטה אפילו על פרעה בעצמו, ועאכ"כ על כל עניניו.

20) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

21) ולהעיר, שתפילה זו מתפלל גם כאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל שבכל הדורות.

מתחיל מהיעוד של ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש, שנת כלכלה בהרחבה - כפי שהי' בזמנו של יוסף, "נוהג כצאן יוסף", ש"זיככלל יוסף גו' לחם לפי הטף"²², כמבואר במפרשי רש"י²³ עה"פ, דכיון שדרכם של טף לפרר את הלחם (בכל החדר שבו נמצאים), צריך ליתן להם יותר משיעור אכילתם, שגם זה נכלל בה"מזון" שלהם.

ומוזה מובן גם בנוגע לאלה שלכאורה הוציאו את כספם על דברים מסוג זה שיהודי שני אומר שהם "מותרות", ובמילא טוען הוא, מדוע זקוק פלוני לכך, ומדוע צריך את הדאגות שבדבר, "מרבה נכסים מרבה דאגה"²⁴ - שכן, להיותם בדרגא של "צאן" ובדרגא של "טף", הרי גם "מותרות" הנ"ל נכללים בה"מזון" שלהם, שכולל את כל צרכי האדם].

וכל זה מודגש ביותר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - כידוע עד כמה גדלה השתדלותו של נשיא דורנו (שהולך ומשתדל ומוסיף בזה), דרישתו ותביעתו מהקב"ה (שבדאי נתקבלה) החל מאז שמינוהו לנשיא, ובפרט, במשך נשיאותו שנמשכה רבות בשנים, משנת תר"פ עד שנת תש"י, שלשים²⁵ שנה - שיתוסף אצל כאו"א מישראל גם בגשמיות, נוסף על ההוספה ברוחניות, עד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וכל זה -

22) ויגש מז, יב.

23) רא"ם ושפ"ח. וכה' בלקח טוב עה"פ.

24) אבות פ"ב מ"ז.

25) ולהעיר ש"המלכות (שלמעלה גם מכהונה) נקנית בשלשים מעלות" (אבות פ"ו מ"ו).

* ואף שהתורה נקנית במספר גדול יותר של מעלות יתירות - הרי תורה ומלכות הם ב' גדרים שונים נז"ז, כי התורה "מנוחת בקרן זוית, כל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד" (קידושין טו, א. וראה גם תמב"ס הל' תית רפ"ג). ואילו המלך אסור לו לעמוד "בקרן זוית". כיון שצריך להתיר את העם סו' - אע"פ שאינו מתערב עם אנשי המדינה ואפילו לא עם השרים סו', מובן ממש הרמב"ם בהלכות שבתם נתבאר אופן תהגות המלך.

לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה

א. [.] יש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:**

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל ש"שמחת לבו"² שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר³, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י **שמחה של מצוה**, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה"⁴, "עבדת את ה' אלקיך בשמחה וטוב לבב"⁵, ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על **(אופן) העבודה**, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – **על השמחה כשלעצמה**, שמחה בטהרתה, **עבודה של שמחה** לשם מטרה ותכלית **דביאת המשיח**.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב"⁶, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) **הענינים המביאים** את השמחה, אלא **השמחה עצמה** – והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין⁷ – ע"י הוספה **בשמחה**, שמחה בטהרתה, שמחה שתומ"צ תביא את משיח צדקנו.

רפא, ד. המשך תער"ב ח"ג ע' א"רסא ואילך. ועוד.
 (6) תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א ושו"ע אדה"ז או"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל, סע"א).
 (7) להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי הפוסקים סט"ז אות ח'. וש"נ) שלפעמים משתמשים בלשון "לכאורה" גם בדבר שנסאר למסקנה. וי"ל, שהלשון "לכאורה" (בכ"ף הדמיון) הוא גם למעלייתא, "כאורה", להיותו למעלה מאורה.

(1) סה"מ תרנ"ז ע' רלג. ע' רנב.
 (2) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.
 (3) ע' רנב ואילך.
 (4) תהלים ק, ב. וראה זח"ג נו, א. ספר העיקרים מ"ג פל"ג (הובאו ונתבארו באוה"ת לתהלים (יהל אור) עה"פ). ובכ"מ.
 (5) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. שער המצות להארז"ל בהקדמתו. שלה"ס ס"פ תבוא (שפו, א). תניא פכ"ו. לקו"ת תזריע, כ, ג. סידור (עם דא"ח)

ומיד קיום היעוד ד"יוסיף אדני- שנית ידו לקנות את שאר עמו גו"ם גם "מאיי הים", שכולל הן ארצות הברית (המקום שבו אנו נמצאים עכשיו), והן אוסטרלי" (תחתון שבתחתון), כנ"ל.

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר מצד שמו השני של כ"ק מו"ח אדמו"ר – "יצחק":

ובהקדמה – שאע"פ שישנם כמה מבני הנקראים בשם "יצחק" בלבד, כפי שמצינו אצל האבות, וכן כמה מבני הנקראים בשם "יוסף" בלבד, כפי שמצינו בנוגע ליוסף הצדיק עצמו, מ"מ, כאשר נותנים ב' השמות לאדם אחד, הרי זה נעשה שם **אחד ויחיד** (אף שיש בו ב' תיבות), ועד שא' מהם אינו אלא **חצי שם בלבד**. וכידוע הפס"ד בהלכה בנוגע לכתבת שטרות ע"פ תורה, שיש לכתוב ב' השמות בשיטה אחת – עכ"פ להידור, ויש אומרים אפילו בדיעבד (לעיכובא)³³.

ומזה מובן שתוכן וענין ב' השמות צריך להיות בהמשך אחד, ואי אפשר לחלק ביניהם שענין פלוני יהי' בגלגול זה וענין פלוני בגלגול אחר – כמודגש במנהג ישראל, אפילו אצל

"ממש" – החל מ"הנפש השנית בישראל היא חלק אלוקה ממעל ממש" (תניא רפ"ב), שפועלת גם על הנפש הראשונה, נפש הבהמית, שנגררת ונעשית מצריאות אחת עם נפש האלקית*, ובפרט בדורנו זה ש"כולנו צדיקים", "כולנו חכמים כולנו נבונים*** – כפי שאומרים (בהגדה) בנוגע לגאולת מצרים, אשר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז, טו).

(33) ראה טיב גיטין (לבוש תרי"ט) נה, א.

(* ולכן, כאשר שוללים את ההנהגה של אלה "העושים גופם עיקר ונפשם ספלה" (תריא פ"ב), מדגישים שצדיקים לעשות נפשם עיקר וגופם ספלה, ואין צורך להדגיש ענין זה בנוגע לנפשם גופא. שפוש הברמית צריכה להיות ספלה – כיון שפוש הברמית נגררת ונעשית דבר אחד עם נפש האלקית.

(** ואף שייבונים לא אשכח" (עירובין ק, ב. ח"ב עב, ב. ר"א, א. הובא בפרש"י דברים א, טו). מי"מ. מצאו אז "חכמים", וכן מצאו כל אותיות האל"ף ביי"ת שכולל הרי"ת של כא"א מישראל ושל כלל ישראל.

מתוך נשמה בריאה בגוף בריא, ושניהם ביחד ללא שום הפסק ח"ו, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז, בתוספת בריאות הגוף ותוספת בריאות הנשמה.

ד. ענין זה מודגש גם בהרמז הדשם "יוסף" – כמ"ש²⁶ "והי' ביום ההוא יוסיף אדני- שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו'", דקאי על כל בני".

ויש להוסיף, שבהמשך הכתוב נאמר "מאיי הים", דקאי במיוחד על בני הנמצאים בארצות הברית, שהיא בחצי כדור התחתון, וכן על אלה מבני שבאים ומוצאים מאוסטרליא²⁷, אשר בחצי כדור התחתון עצמו הרי זה תחתון שבתחתון.

וגם בזה מודגשת השייכות לנשיא דורנו – שאפילו ל"איי הים" שלח שלוחים, "שלוחו של אדם כמותו"²⁸, שיהיו "כמותו", ופיצו שם נגלה דתורה ונפמימות התורה, כולל גם ההוספה במעשים טובים, ביחד עם עבודת התפילה²⁹, ובודאי שהשלוחים מלאו את השליחות בכל התוקף ד"שלוחו של אדם כמותו", ועד (כפי שמוסיף בלקו"ת³⁰) "כמותו" **המשלח**³¹ **ממש**³², ובמילא נעשה תיקף

(26) ישע"י יא, יא.
 (27) יש לציין, שבאור ליום ג' פ' תצא, יו"ד אלו, נרצח (בשכונת קראון-הייטס) התמים יעקב ראזענבאום הי"ד מאוסטרליא (המור"ל).
 (28) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ.
 (29) שיע"ז נעשה ענין משולש (תורה תפילה וגמ"ח) – ע"ד ובדוגמת ביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני- כוננו ידך", שהוא גם משולש (ראה זח"ג רכא, א).

(30) ויקרא א, ג.
 (31) אדם העליון, שעל שם זה נקרא האדם (התחתון) – ע"ש "אדמה לעליון" (ראה של"ה ג, רע"א. ועוד).

(32) עם כל ה"שטורעם" שניתוסף ע"י תיבת

היציאה לקבלת פני משיח צדקנו ע"פ פ' השבוע

. . אף שהגאולה קשורה עם הענין ד"זכו" כו', הרי, בימינו אלו, לאחר ש"כלו כל הקיצין", אין צורך בהענין ד"זכו" בשביל הגאולה עצמה כי אם, בשביל ההוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף, דכיון שהתורה אין לה שיעור והגבלה, הרי, גם לאחר שנמצאים כבר במעמד ומצד ד"זכו" יכולים וצריכים להוסיף כמה פעמים ככה, עד אין-סוף; ועד"ז בנוגע לענין הגאולה – שכל זמן שישנו איזה ענין של הגבלה מדבר שחוץ הימנו, ואפילו הגבלה של "כלי" שבטל להדבר שנמצא בתוכו, אין זה עדיין תכלית השלימות דגאולה, ובמילא, ה"ז באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף.

ויה"ר שע"י הדיבור בענינים אלו יתוסף בקבלת החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, ועאכו"כ בנוגע לענין הגאולה, שמהדיבור בענין הגאולה, "אחכה לו בכל יום שיבוא", יוצאים תיכף ומיד לקבל פני משיח צדקנו.

ועוד ועיקר, שהיציאה לקבלת פני משיח צדקנו נעשית ע"פ הוראת פרשת השבוע והיום – "כי תצא כו' על אויבך":

גם במעמד ומצב שיש מנגדים ("אויבך"), אין לו ליהודי לחשוב (ועאכו"כ להתפעל) מהמנגדים, כיון שמציאותו היא "על אויבך", למעלה מ"אויבך" (כפי שנזכר גם בהתוועדות דיום הש"ק).

כל בני, אנשים נשים וטף, הם "בנים" לאבינו שבשמים, בנים הסמוכים על שולחן אביהם (כמובן ממ"ש בנוסח דברכת המזון), ומצינו בהלכה בנוגע לכמה ענינים שמציאותם של הסמוכים על השולחן "נבלעת" במציאותו של בעה"ב, אבינו שבשמים, ולא עוד, אלא, שכאור"א מהם הוא כמו בנו יחידו של מלך מלכי המלכים קב"ה, ולכן, אין לו עסק ושייכות עם ענינים אחרים מלבד אביו שבשמים, ועאכו"כ שאין לו שייכות כלל עם "אויבך".

ובפרט שבנוגע לענין הגאולה נתבטלו כבר מזמן כל המנגדים, המניעות והעיכובים, שהרי, "כלו כל הקיצין". וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט – בלתי מוגה)

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק
נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר חצות היום – ה'תשס"ב
יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

בני" סתם, שכאשר נותנים שם על מישהו שהיו לו ב' שמות, נזהרים ליתן את השמות בדיוק כפי שנקרא פלוני³⁴ – שזהו גם הטעם הפשוט לב' שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, כיון שנקרא על שם בנו של הצמח-צדק שהיו לו ב' שמות הנ"ל.

ו. וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה, ועד לשלימות השמחה, כמ"ש³⁵ "אז ימלא שחוק פינו".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל³⁶ "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פינו?" – הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה", ואמר וחדר וצויה לפרסם ש"הנה זה בא"³⁷, היינו, לא רק "הנה זה עומד אחר כתלנו"³⁸, ואפשר לראותו ע"י סדק בהכותל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה באצבעו ואומר זה"³⁹, ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן"⁴⁰, שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר⁴¹, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל העניינים של "יוסף", גם) כל העניינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק

34 אא"כ אין אפשרות ליתן ב' השמות, מפני שא' מבני המשפחה הקרובים ביותר נקרא בא' מב' השמות, שאז צריכים לחפש עצה וכו'.

35 תהלים קכו, ב.
36 ברכות לא, א.
37 שה"ש ב, ח.
38 שם, ט.

39 ראה תענית בסופה. שמו"ר ספ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

40 ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.
41 ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42, ובהנסמן שם בהערה

51.

והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינו".
ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו הי' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה גדולה בלי הגבלות,

– אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר, ובוזה גופא, מאסר שהי' קשור עם שלילת החיים (רח"ל), כידוע⁴² הפס"ד שהי' לראשונה, וגם לאח"ז הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כצער מיתה"⁴³ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדר החיים), כולל גם הקשיים כו' אפילו לאחר שכבר היתה הגאולה, ואפילו לאחר הגאולה כפי שהיתה ביום הש"ק שלאח"ז, בהגיעו לפטרבורג⁴⁴, שאז היתה ההזדמנות הראשונה שהי' יכול לבדך ברכת הגומל ע"פ הלכה⁴⁵ –

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה – אנשים נשים וטף, החל מכל אלה הנמצאים כאן, הן בעזרת נשים והן (ועאכו"כ) בעזרת אנשים, וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו – שהוא דור הגאולה, שבו יקויים היעוד

42 ראה תורת מנחם – התוועדות ח"ג ע' 185. וש"נ.

43 חינוך מצוה תי.

44 שהיתה אז עיר הבירה של כל המדינה, ובמילא גם עיר הבירה של בעל הגאולה.

45 ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פ"ג ה"ה.

לצאת ולכבוש את העולם

יכול יהודי לחשוב שמספיק לו לקיים את העניינים שמחוייב בהם ע"פ שו"ע, ובכללות, לקיים את השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק¹, אבל, בנוגע לעניינים של רשות – אין זה שייך אליו, "ער איז א שולחן-ערוך איד", ותו לא מידי, ואדרבה, מכיון שבשו"ע לא נתפרש החיוב בנוגע להנהגה בעניינים אלו, ה"ז הוכחה שעניינים אלו אינם שייכים אליו. ומכיון שכן – טוען הוא – אין לו לצאת ממקומו, ד' אמות של קדושה, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה², ובלשון הכתוב בסוף פרשתנו³ "אשר קרך בדרך", ולכן, אינו רוצה לצאת ממקומו, כי "בדרך" ישנו עמלק "אשר קרך", ומה שמחוץ לד' אמותיו ישנו מציאות של עמלק – אין זה ענינו, "יבוא בעל הכרם ויכלה את קוציו"⁴.

ועד"ז בנוגע להמדובר לעיל⁵ אודות השמחה לשם ביאת המשיח:

חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח – היכן מצינו ב"שולחן-ערוך"?!... – ב"שולחן-ערוך" מבאר שעבודת ה' צ"ל בשמחה, וישנם גם דינים בנוגע להגבלת השמחה בג' השבועות וכיו"ב, אבל, לא מצינו בשום מקום חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח.

ומה שבענין זה תלוי ביאת המשיח, גאולת עם ישראל וגאולת השכינה – ממשיך לטעון: לא מצינו ב"שולחן-ערוך" חיוב לגאול את השכינה!... בנוגע לעצמו, מצינו ברמב"ם⁶ "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", אבל בנוגע לגאולת השכינה – אין זה תפקידו...

על כך אומרים לו, ש"כי תצא למלחמה על אויבך" הוא ציווי והוראה בתורה:

יהודי אינו יכול להסתפק בד' אמות של קדושה שבביתו ובסביבתו הקרובה, אלא צריך גם לצאת ממקומו, "תצא למלחמה על אויבך", לבטל מציאותו של האויב ומנגד לקדושה, ועד לכיבוש העולם כולו, שכן, כיצד יכול לישב במנוחה בד' אמותיו בידעו שבמקום מסויים בעולם יש "עמלק" שמנגד לאלקות!?

וכאמור, התורה מבטיחתו "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך", ועד לסיום הפרשה "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים", ואז, כשמבטלים המציאות ד"אויבך" מכל וכל, נעשית השמחה בשלימותה, שכן, כל זמן שנשארה עדיין מציאות ד"אויבך", אפ"ל בריחוק מקום, הרי, מכיון שאי-אפשר לדעת מה יהי' לאחר זמן, לא יכולה להיות שמחה בשלימותה, ורק כשבטלה לגמרי המציאות ד"אויבך" בכל העולם כולו, אזי נעשית השמחה בשלימותה. (משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

1) נדה ל, ב. הובא בתנאי בתחלתו.
 2) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. קה"ר פ"ג, ב (ב).
 3) נדה ל, ב. הובא בתנאי בתחלתו.
 4) ב"מ פג, ב.
 5) ראה לקמן ע' 11 בגליון זה.
 6) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

כולל גם שאצל כאו"א מישאל נעשה מעמד ומצב של עשירות מופלגה, כולל גם "חמישים איש רצים לפניו"⁴⁷ – כיון שכאו"א מישאל הוא בגדר מלך, כידוע שנוסף לכך ש"כל ישראל בני מלכים הם"⁴⁸, הרי הם גם "מלכים", כדאיתא בתיקוני זהר⁴⁹ ("זהר" – ע"ש "המשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"⁵⁰, אשר על ידם נעשה התיקון ("תיקוני זהר") של כל העולם כולו, ועאכו"כ התיקון של כאו"א מישאל, שיזהיר כזהר הרקיע). ■

(47) לשון הכתוב – שמואל-ב טו, א. מלכים-א, א, ה.
 (48) שבת סז, א. ויש"ל.
 (49) בהקדמה (א, ב).
 (50) דניאל יב, ג.

ד"יוסיף אדני-שניית ידו וגו".
 ז. וע"פ האמור ש"הנשיא הוא הכל", מובן, שכל עניניו של נשיא דורנו נמשכים לכאו"א מאנשי הדור, כולל גם התוכן דב' שמותיו הנ"ל, וכפי שנעשים שם אחד.

ועפ"ז מובן בפשטות שדורנו זה, ניתנה לו הרשות לתבוע מאת הקב"ה – תביעה ע"פ התורה, וע"פ מנהג ישראל של נשיאי ישראל, ויתירה מזה, ע"פ המנהג של נשיא דור זה עצמו (כנ"ל ס"ג) – שכאו"א צריך לקבל "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"⁴⁶, הן הענין ד"יוסף" והן הענין ד"יצחק", בתכלית הריבוי ובתכלית ההשפעה ובתכלית ההמשכה,

(46) נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי' זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
 יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת החסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי', לברכות עד בלי די